

zení. Zákonitý nález nemohl míti na rozhodnutí účinku stěžovateli škodlivého. Stížnost je nedůvodněna a bylo ji zavrhnouti.

Při poradě o zmateční stížnosti vznikly však nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu závažné pochybnosti o správnosti skutečností, položených za základ výroku porotců. Jak již zmíněno, uznává rozsudek porotního soudu v Chebu ze dne 20. září 1920 Emila W-a vinným, že on to byl, který vypálil smrtící ránu na Sch-a, kdežto rozsudek napadený nyní Albanem B-em, činí totéž zjištění ohledně B-a. Tyto rozsudky nemohou vedle sebe obstáti. Dle stavu věci mohl jen jeden, buď W. nebo B. býti přímým pachatelem, kdežto u druhého může přijíti v úvahu jen jiná forma spolupůsobení při činu, poněvadž jest patrno, že jediná usmrcující rána nemohla býti vypálena různými pachateli, jak by tomu musilo býti, kdyby oba rozsudky byly správnými. Aby způsob a stupeň provinění obou na činu zúčastněných spolehlivě mohly býti zjištěny a posouzeny, jest nutno, by oba, W. a B., společně byli postaveni před nové soudce porotce a to oba ve stejném postavení právním, totiž oba jako obžalovaní. Nejvyšší soud jako soud zrušovací, používá práva §em 362 tr. ř. mu propůjčeného, zrušil proto oba rozsudky a odkázal obě trestní věci proti Emilu W-ovi a proti Albánu B-ovi k opětovnému společnému projednání a rozhodnutí před porotní soud v Chebu.

Čís. 1065.

Podlouný vývoz předmětů potřeby (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

V koupi (sprostředkování koupě) předmětů potřeby za účelem nedovoleného vývozu, dlužno, nebylo s dopravou přes hranice ani započato, spatřovati jednání přípravné.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1923, Kr II 904/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Konráda G-a do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 13. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem § 8 tr. zák. a § 2 c) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a obžalovaného obžaloby sprostil.

Důvody:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. První soud zjistil, že obžalovaný, svým povoláním řezník a dohazovač koní, vyhledal pro Julia W-a z Pruského P., o němž věděl, že je cizozemec, na jeho žádost koně u rolníka Josefa N. v Dolních P. a že sprostředkoval koupi tohoto koně pro W-a za 12.000 Kč, věda, že kůň má býti bez povolení dopraven přes hranici. Jest dále zjištěno, že kůň zůstal dle ujednání prozatím ještě v opatrování prodávce, odkud si ho měl W. za několik dní odvésti; k odvedení koně a jeho dopravě přes hranici však vůbec nedošlo pro loupežné přepadení, jež bylo na W-ovi spácháno. Trestný čin §u 2 zákona z 18. března 1920 č. 188 Sb. z. a n. předpokládá, že pachatel dopravuje předměty potřeby do

ciziny bez potřebného povolení; ke skutkové podstatě nedokonaného nedovoleného vývozu nutno požadovati, by pachatel učinil pokus o takovou dopravu, t. j. aby dle § 8 tr. zák. předsevzal čin ke skutečnému vykonání dopravy vedoucí. Takováto činnost v tomto případě nebyla zjištěna vůbec, tedy ani na straně obžalovaného. Kůň, zakoupený jeho sprostředkováním cizozemcem W-em, nebyl dopraven ani dopravován přes hranici; svým zjištěním, že koně měl odvésti (a dopravit přes hranici) W. sám, rozsudek dokonce vyloučil, že obžalovaný měl při zamýšlené dopravě se účastniti a při ní pomáhati. Nelze proto v jeho činnosti shledati zákonné známky skutkové podstaty nedokonaného zločinu § 2 c) citovaného zákona, jak činí neprávem napadený rozsudek. Tato činnost, vyhledání koně, sprostředkování jeho koupě pro cizozemce ve vědomí, že kůň má býti nedovoleně dopraven do ciziny, mohla by naplniti skutkovou podstatu spoluviny na zločinu nedovoleného vývozu § 5 tr. zák. a § 2 c) citovaného zákona tenkrát, kdyby zde byl hlavní čin trestný, nedovolený vývoz — ať již dokonatý nebo nedokonatý. Toho však není, jak již bylo shora podotčeno. Činnost obžalovaného není trestným pokusem, nýbrž beztrestným jednáním přípravným, ježto o pouhé koupi (sprostředkování koupě) koně, s jehož dopravou přes hranice nebylo započato, nelze tvrditi, že je činností, směřující ke skutečnému vykonání trestného činu dopravy (bez povolení), není však ani pomáháním — spoluvinou na trestném činu cizím, ježto tato podružná forma viny předpokládá hlavní čin, jehož zde není.

Čís. 1066.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Řetězový obchod lze spáchatí též neoprávněným vsunutím se mezi prodatele a konsum, třeba tento nedával zboží dále do obchodu.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1923, Kr I 1163/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 14. září 1921, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 lich. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl — a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

v d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek z důvodů § 281 čís. 4, 5, 9 a) tr. ř. v celém rozsahu vyjímaje sprostění Františka D-a ve směru řetězového obchodu a Emanuela P-a ve směru přestupku dle § 7 (1) zákona o lichvě. V těchto bodech zůstává tudíž nedotknut. Jinak jest však zmateční stížnost v podstatě odůvodněna. Jakkoli rozsudek nevyvráceným označuje i hájení se obžalovaných T-a, P-a a L-a, že prodali předměty potřeby konsumu ▼ L. přímo, přece z okolností, že rovněž nevyvráceným prohlašuje udání obžalovaného S-a »že tento sám ničeho nenakupoval, jsa pouze prostředníkem mezi konsumem a obžalovanými« a z celé právní argumentace důvodů vyplývá zřejmě, že